

NEKROLÓG

KALAS IMRE

1932 – 2015

Mély megrendüléssel fogadta iskolánk minden jelenlegi és egykori dolgozója a hírt, hogy korábbi igazgatóhelyettesünk, Kalas Imre, a mi szeretett Imre bácsink elhunyt.

Nehéz most szavakat találni, megemlékezni róla. Nehéz, mert emlékek sokasága kavarog gondolatainkban, szívünkben. Régi és jelenlegi kollégák, egykori diákok gyászolják őt. A leghűségesebb tagja volt iskolánknak, aki szinte az utolsó pillanatig személyes jelenlétével bizonyította tenni akarását, közénk tartozását, jövőbe vetett szilárd hitét. A járása már bizonytalan volt, de tanácsaival, biztatásával, mosolyával mindig azt üzenté, hogy minden küzdelmes nappal gazdagabbak leszünk.

Élete legjelentősebb fordulópontjának tartotta azt a napot, amikor iskolánk egykori igazgatója, Ablonczy József 1962-ben a Keleti Erőmű karbantartó osztályvezetői állásából iskolánkba csábította. Először a miskolci Gépipariban induló Bánki Donát Műszaki Főiskola kihelyezett képzésének esti tagozatán lett óraadó tanár. 1964-től főállású műszaki tanár, osztályfőnök, a műszaki munkaközösség vezetője, valamint országos műszaki szakfelügyelő lett. Szakfelügyelőként az ország 72 műszaki

középiskolájában segítette tanácsaival az oktatást. 1972-ben elvállalta iskolánk műszaki igazgatóhelyettesi tisztségét, amit 20 éven át töltött be.

A miskolci Gépipari dr. Kálmán András igazgató, Kalas Imre és Komlói Imre igazgatóhelyettesek irányítása alatt élte hőskorát, történelmének egyik legtermékenyebb időszakát. Munkájukat országos és nemzetközi szinten elismerték, dicsérték.

Kalas Imre 1992-ben vonult nyugdíjba. Szeretett iskoláját ezután is minden nap felkereste. Pedagógusi munkáját egykori diákjai – sokan közülük későbbi kollégái – azóta is tudásáról, eleganciájáról, következetességéről, szigoráról és emberközeli humoráról emlegetik.

Emberi kvalitásait mutatja az is, hogy nagyon vonzódott a humán kultúrához, a költészethez. Szerette a verseket, szívesen és folyékonyan idézett a magyar klasszikusoktól nagy terjedelemben is baráti beszélgetések során.

Mély érzések fűzték családjához is. Évente meglátogatta Ausztráliában élő orvos fiát és unokáit. Mi pedig izgatottan vártuk haza a hosszú útról, mert féltettük, szerettük őt. Szívesen hallgattuk erkölcsről, szeretetről, hazáról, Istenről szóló gondolatait.

A centenáriumi évkönyvben így emlékezett vissza aktív tanári éveire: „Végezetül csak annyit szeretnék az utókorra hagyni, hogy bár mérnöknek készültem, tanár lettem. A tanítás minden percét élveztem. Hálás vagyok a jó Istennek azért a tiszteletért, becsületért és fantasztikus érzelmekért, amiket pedagógusi pályám során ebben az iskolában kaptam és megélhettem.”

Drága Tanár Úr! Kedves Imre bácsi! Nyugodjon békében!

Miskolci Szakképzési Centrum Andrassy Gyula Szakközépiskolájának nevelőtestülete

* * *

- Végső útjára 2015. december 11-én 10 órakor kísérelhetjük Muhiban. -